

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΤΟΥ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΟΥ ΜΟΛΙΕΡΟΥ

'Ο ποιητής και οι ιατροί. 'Η άσθενική του κράσις. 'Η βακωνιστικές δίαιτες. Οι ελθέριοι έρωτές του. 'Ο τελευταίος του έρωσ. 'Η νεαρά ήθοποιός που γίνεται σύζυγός του και τόν άπατά. 'Ο βήχας τού Μολιέρου. 'Η τελευταία εμφάνισίς του πρό τού κοινού. Στό σπίτι του. 'Η τελευταίες του στιγμές κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Από ένα πολύ ένδιαφέρον βιβλίο τό όποιο έγραψε ό γιατρός τού Μολιέρου σχετικώς με τή ζωή και τόν θάνατό του, άποσπώμενη τήν κάτωθι σελίδα, στην όποία γίνεται λόγος γιά τις τελευταίες στιγμές τού μεγάλου γάλλου κομωδιογράφου.

***

'Ο Μολιέρος ήταν πολύ άσθενικής κράσεως. 'Υπέφερε κάθε τόσο από τό στήθος του, λόγω μάς πνευμονικής συμφορήσεως; που είχε πάθει κάποτε, και έξ αίτιας τής όποιας έβγαλε αίμα από τό στόμα του. 'Ετσι μόνον μία ζωή ήσυχη και ήρεμη θά μπορούσε να διορθώσει ίσως, τήν κλονισμένη τού ποιητού ύγεια. 'Ο Μολιέρος όμως, έξ φύσεως «μοσεμ» ήταν αδύνατον ν' άκολουθήσει τακτική ζωή. 'Εξ άλλου, είχε να άλλο πάθος, που υπέσκαπτε τήν ύγεια του: τόν έρωτα! 'Η τρυφερή τού ίδιονυκρασία, τόν παρέσφερε σε διάφορες έρωτικές περιπέτειες που κάθε άλλο παρά έβελτιωναν τήν ύγεια του. Μολαταύτα ό Μολιέρος άκουγε και τις συμβουλές τών γιατρών και υπερέβατο σε φρικτές δίαιτες. 'Απέφεινε κ. γ. τό κρασί και τά καλά φαγητά έτρέφετο μόνον με γάλα, και στις συναστροφές μιλούσε πολύ λίγο ή και καθόλου γιά να μη κορυάζη τό στήθος του. Δέν δεχόταν μόνον με κανένα λόγο να υποβληθή στις έξις δύο στερήσεις, που έντοτούς τό έλεβόλο του γιά ν' άποκτήσει απόλυτως και τήν ύγεια του:

Νά παύση δηλαδή να παίξει, και να παύση να είναι έρωτικός!... 'Ο τελευταίος έρωσ τού Μολιέρου, επέταχυνε κατά πολύ τό τέλος του. Καθώς είχε γνωστό, σε ηλικία σαρανταδύο έτών, έρωτεύθηκε παρφορώ; μία θεατρονόμα τού θιάσου του, ηλικίας μόλις δεκαοχτώ έτών, τήν όποίαν και έκαμε τήν άνοησίαν νά νυμφευθή. 'Η νεαρά αυτή ήθοποιός, μιλάροσκη και τσαχτίνα καθώς ήταν, δέν μπορούσε να συμβιβασθή με τόν σοβαρό χαρακτήρος και άσθενικής κράσεως σύζυγό της... 'Ετσι βοηθήσεως και τής μεγάλης διαφοράς τής ηλικίας ό μεγαλόφυης κομωδιογράφος έπροδόθη από τήν σύζυγον του, ή όποια άρχισε να τόν άπατά σκανδαλοδέστατα.

'Ο τρυφερός και μεγαλοχολικός Μολιέρος υπέφερε πολύ από τήν κατάστασι αυτή. Και ή ύγεια του, καθώς ήταν φραστό, ύπέστη νέο σοβαρό κλονισμό. 'Ο άτυχός Μολιέρος φανταζόμενος ότι ή άδιαφορία τής νεαρής γυναίκος τού απέναντι του όφειλετο σε έλλειψη λερωτισσεωνάκ μέρους του, άρχισε—παραβαίνον κάθε λατρικήν απαγόρευση— να πολλαπλαιάζή τά προς αυτήν δείγματα τής αγάπης του, καταστρέφων έτσι άνεπανόρθωτα τήν ύγεια του.

'Αποτέλεσμα όλων αυτών ήταν ή πολλαπλασιασθούν ή κρίσεις τής αδενείας του, να ύποφέρη συχνότερα από άφροσύνη πόνο;ς τού στήθους και να βήχη μέγιστο άποαγνισμό. 'Επειδή δε έακολουθούσε να πρωταγωνιστή ό ίδιος στά έργα του, όταν τόν έπιανε στη σκηνή ό άγωνιώδης βήχας του προσπαθούσε να βήχη δυνατά και όσον τό δυνατόν κομικά, γιά να τονμήξη τό κοινόν ότι ύλοκρίνεται και να προκαλή τόν γέλωτα!...

'Ο «βήχας τού Μολιέρου» παρέμενε έτο, επί πολύ χρονικό διάστημα, ός μία παράδοσις τής γαλλικής σκηνής. 'Όταν μες από τό παρασκήνια, άκουγόταν ό βήχας τού μεγάλου κομικού, τό κοινό άρχισε προκαταβολικά; να γέλοισ, γιατί φερούσε ότι ό Μολιέρος ήθελε, με τόν βήχη του αυτόν, να προετοιμάση τήν «άντρατα» του. Πολλοί δε άλλοι κομικοί, επί έτη πολλά και μετά τόν θάνατον άκόμη τού Μολιέρου, προσπαθούσαν ναπομιμηθούν από σκηνής τόν βήχη του, γιά να κάνουν τόν κόσμο να γελάση! Πού νά ήξευραν έντοτούς τι τραγωδία κρυβόταν πίσω από αυτόν τόν βήχα...

'Απελπίσει;ς τέλος από τήν άδιαφορία και τήν ελαφρότητα τής γυναίκος του, ό Μολιέρος, άπεράσισε να τήν χωρήσει...

'Ο χωρισμός τους όμως αυτός διήρκεσεν ελάχιστα. Δέκα μήνες πρό τού θάνατό του ό Μολιέρος τή ξανακάλεσε κοντά του, και γιά να μιν τήν άποχωρήσει;ς ούτε τήν ώρα τού φαγητού, κατάφωσ τήν δίαιτα στην όποίαν τόν είχαν ύποβάλει οι γιατροί, και ξανάρχισε να τρώη και να πίνη μαζί τής διάφορα «άηγορευμένα» φαγητά...

'Αποτέλεσμα τού νέου αυτού τρόπου ζωής του ήταν ή επιδεινωσίς τής καταστάσεώς του. 'Ο έρωθισμός τού στήθους του μεγάλωσε και ή δυνάμεις του άρχισαν να τόν εγκαταλείπουν.

Κατά τήν έποχή αυτήν όν έπισκεφθή

ό μέγας σύγχρονός του ποιητής Μπουαλό, ό όποιός μόλις είδ' τήν κρίσιμη κατάστασι τής ύγειας του, τόν εξώρισε να παύση να παίξη στό θέατρο και να καταπονή έτσι τό στήθος του. 'Άλλοι φίλοι του, παρευρισκόμενος στην σκηνή αυτή, τόν συνεβούλευσαν κι' αυτοί να εγκαταλείψη τή σκηνή γιά να ώσση τήν ζωή του. 'Ο Μολιέρος όμως, συλλογισόμενος τούς φτωχούς συντρόφους του, άπήνησε:

— Και τι θά γίνονταν τόσο φτωχοί βιοπαλαισται, που άν παύσουν ή παραστάσεις, θά χάσουν τό ψωμί τους;...

'Η συζήτησι;ς αυτή γινόταν τή Παρασκευή 17 Φεβρουαρίου 1673, τήν ήμέρα άκριβώς που έδίδετο ή τετάρτη παράστασις τού «Κατά φαντασίαν 'Ασθενούς». Τό μόνο που έδέχθη ό Μολιέρος τήν ήμέρα αυτή ήταν νάχρησι ή παραστάσις λίγο χωρίτερα τού συνηθούς, δηλαδή κατά τις τέσσερες.

Στό έργο αυτό ό Μολιέρος υπεδέχτο τόν ρόλο τού «Κατά φαντασίαν άσθενούς» από τούς κουρασιζώτερο;ς δηλαδή τού Μολιεριου ρεπερτορίου.

Μόλις εισήλθε στη σκηνή ό μέγας κομωδιογράφος, άντελήφθη ότι ή κατάστασις τού δεν θά του επέτρεπεν ίσως να παίξη μεζο τό τέλος τής παραστάσεως... Και πράγματι... Στην κομωδιωτική σκηνή τού έργου, κατέληφθη από σπασμούς. Γιά να τούς άποκρύψη από τό κοινόν, άρχισε να γελιά δυνατά, και ύστερικά!...

Τό κοινόν όμως είλεν άντελήφθη τήν τραγωδία που ήρίστατό ό κομικός. 'Ο Μολιέρος, όποσδήποτε, τελείωσεν όπωσ-όπως τόν ρόλο του και άποτραβήχθηκε στα παρασκήνια. Τρεκλίζοντας, προχώρησε ως τό κιαρινό τού συναδέλφου τού Μπαρόν, στον όποιον παραπονήθηκε ότι χριόνοε. 'Ο Μπαρόν τού έπιασε τά χέρια, τά όποια ήσαν πράγματι παγωμένα. Τού έδωσε τότε άμέσως τόν μανδύα του γιά να τόν φορέση να ζεσταθή, τόν ώδήγησεν ύστερα στο φουετο του και διέταξε τούς φορείς να τόν πάν στο σπίτι του, όπω; τόν συνώθευσε και ό ίδιος.

'Όταν έφτασαν στο σπίτι τού Μολιέρου, ό Μπαρόν γνωρίζοντας ότι ό φίλος του είχε πάντα έκει μία προμήθεια από ζουμί, τόν έρώτησε άν ήθελε να πίνη λίγο.

— 'Όχι προς Θεού! τού άπήνησε αγιά ό Μολιέρος. Τό ζουμί που έτοιμάσει ή γυναίκα μου, είχε δηλητήριο για μένα... Ρίχνει μέσα τού κόμπου τις ουσίες... Πές να μου φέρουν καλύτερα λίγο ψωμί και λίγο τσιρί τής Πορμεζάνας.

Τού έφεραν ότι ζητούσε, αλλά δέν μπορούσε ούτε καν να τό δοκιμάση.

Παρεκάλεσε κατόπιν να τόν βάλουν στο κρεβάτι του. 'Ότα; έγινε κι' αυτό έστειλε και ζήτησε από τή γυναίκα του ένα ύποκίτιο.

— 'Εξαφνα όμως κατέληφθη από δυνατό βήχα και ζήτησε να τού φέρουν φως. 'Ο Μπαρόν έσπευσε να φέρη ένα κερί, και τότε είδε πώς ό Μολιέρος είχε κάμει αίμό-πτυση.

— Να πού ή κατάστασις μου παίρνει νέο δρόμο!... είπε ό Μολιέρος χρομολώντας. Παρατηρώντας δε τό τρομαγμένο ύφος τού συναδέλφου του, έπρόσθεσε άσθενικά:

— Μην τρομάζει;ς... 'Εχω φτύσει άλλοτε περισσότερο αίμα... 'Εντούτοις, είδοποίησε τή γυναίκα μου να έλθη...

'Ο Μπαρόν, άλλόφων, έτεφε;ς να είδοποίηση τήν γυναίκα τού Μολιέρου. 'Εν τφ μεταξύ, στο δωμάτιο τού έτοιμοθανάτου, είχαν άνέβει δυό καλόγρη;ς, ή όποιες είχαν έλθει στο Παρίσι γιά να κάνουν έρωνο γιά τούς φτωχούς, και τις όποιες ό μέγας κομωδός είχε φιλοξενήσει σπίτι του. Οι καλόγρη;ς αυτές, κατέβαλαν κάθε φροντίδα γιά να ελαφρώσουν τήν αγωνία τού έτοιμοθανάτου, ό όποιος έννοιωθε ή ζωή ή τού φεύγη με τό άφθονο αίμα που έβγαίνε από τό στόμα του.

'Όταν ή κυρία Μολιέρου και ό Μπαρόν μπήκαν στο δωμάτιο, ό Μολιέρος ήταν πλέον νεκρός. 'Η ώρα ήταν δέκα τής νυκτός, και μόλις πρό μιας ώρας είχε φύγει από τό θέατρο. 'Ο μέγας κομωδιογράφος ήταν τότε πενήντα ενός έτών, ενός μηνός και τριών ήμερών.

'Ο Μολιέρος

